

PÁN PŘICHÁZÍ

Lk 1,5-25

Pán přichází

Dnešní nedělí vcházíme do nového církevního roku. Církevní rok začíná dříve než občanský. Začíná adventem, dobou příprav a pak oslavou příchodu Spasitele. Narozením Pána Ježíše přišlo do tohoto světa a do našeho života něco nového, nový život v Božím odpuštění a lásce. Církevní rok proto začíná adventem, neboť v něm si připomínáme příchod nových věcí, Boží spásy.

S tím motivem příchodu Páně se setkáváme v Bibli velmi často. Bible si dává záležet na tom, aby vykreslila Pána Boha, jako Boha přicházejícího, či sestupujícího s výšin nebe do nelehké reality života v tomto světě. Celé dějiny Starého zákona k nám hovoří zejména o tom, že Bůh nezůstává uzavřen v dokonalosti nebe. Vidíme tak Pána Boha, kterému není svět a člověk na něm lhostejní. Sledujeme v Bibli, že Bůh ke světu, k člověku mluví. Oslovuje jej, vybízí jej k rozhodnutí. Ale Bůh nejen je světu mluví, ale také pro něj něco dělá, jedná v náš prospěch, k naší záchraně...ano, přichází, sestupuje, nasazuje se k naší pomoci a prospěchu.

Nejzřetelněji k nám Bůh pak přichází ve svém Synu, Pánu Ježíši. To adventem vítáme a oslavujeme. Všechny ty dřívější příběhy Bible o tom, jak Bůh navštěvoval zemi, vrcholí tím, že Slovo se stalo tělem, že Bůh přišel ve svém Synu jako člověk. Tak může být Pán Ježíš právem zván Immanuel (Bůh s námi).

Jak Pán přichází

Těch biblických příkladů a příběhů, na kterých můžeme sledovat, co to znamená, že Pán přichází, je mnoho. Zvolil jsem jeden známý příběh, který se svým obsahem úzce dotýká adventních událostí. Je to příběh o Zacharjášovi, otci Jana Křtitele, který se stal předchůdcem Pána Ježíše. Na příkladě Zacharjáše si můžeme ukázat něco z toho (ne vše pochopitelně), jak Pán vlastně do lidských životů přichází, a jak může a chce přicházet i k nám.

- Pán přichází do našich osobních problémů. O rodině Zacharjášově čteme, že neměli děti (v. 7). Alžběta, manželka Zacharjášova, tak jak to ona sama vyjádřila v závěru našeho textu, to považovala za „pohanění mezi lidmi“ (v. 25). Někdo nechce mít děti cíleně. Avšak pro ty, kdo by je rádi měli, ale nemohou, je to velká bolest. V tehdejší době ovšem nešlo jen o osobní bolest, ale navíc i o veřejnou potupu. Neplodný pár, a žena zvláště, byl nahlížen skrz prsty. Vždyť děti byly podle izraelského pojetí požehnáním od Hospodina. Nemohl-li mít někdo děti, pak se na ně mohlo pohlížet tak, že jim Bůh z nějakého důvodu nepožehnal. A s tím žít nebylo jednoduché. Neplodnost znamenala tedy osobní bolest, ale navíc ještě veřejnou hanbu.

Manželé Zacharjáš a Alžběta tedy sice žijí jako „spravedliví před Bohem a bezúhonně podle všech Hospodinových přikázání a ustanovení“ (v. 6), ale přece proto nebyli imunní vůči bolesti tohoto světa. Tak to může být i naše zkušenost. Přes všechnu svou snahu žít podle Boží vůle, na nás mohou doléhat bolesti tohoto života. I jako věřící lidé žijeme uprostřed nedokonalého světa. Jsme jeho součástí, a co budeme živi, budeme v různé míře okoušet toho, o čem hovořil ap. Pavel: „i my sami, kteří již máme Ducha jako příslib darů Božích, i my ve svém nitru **sténáme**, očekávající přijetí za syny, totiž vykoupení svého těla“ (Ř 8,23). Tak tedy i ti, kdo věrně kráčí životem s Kristem a za Kristem, nejsou ušetřeni „sténání“. Každý ho můžeme mít jinde a prožívat jinak, ale nejsme imunní vůči bolesti a starostem života. Tak i Zacharjáš a Alžběta kráčí věrně za Pánem Bohem, ale snášejí také svou soukromou, ale jak jsme viděli i veřejnou bolest. Nemohou mít děti. Navíc jakékoliv lidské naděje rychle pohasínaly narůstajícím věkem (v. 18).

Avšak Zacharjáš a Alžběta mohli okusit také příchod Páně – právě do těch svých osobních problémů. Pán k nim přišel. Zacharjáše navštěvuje anděl s Hospodinovým poselstvím: „*Budeš mít radost a veselí*“ (v. 14). Jak uvidíme dále, narození Zacharjášova syna nemělo význam pro rodiče samé. Nebyla to jen radost osobní – že konečně i oni budou mít dítě. Jan Křtitel zaujal důležité místo v Božích plánech jako předchůdce Spasitelův. Jan se narodil, aby sloužil zástupům lidí. Ale přes toto veřejné poslání měl Jan pochopitelně i význam čistě soukromý, osobní, pro své rodiče jen Zacharjáše a Alžbětu. Pro ně Jan nebyl jen budoucí veřejný prorok, ale také čistě osobní radost v zármutku a veřejné hanbě neplodnosti. Proto anděl neříká jen, že jejich syn, Jan, bude znamenat radost pro mnohé, ale, že bude radostí a veselím čistě osobní, pro své rodiče. Nejen, že mnozí z něj budou mít radost, ale ty, Zacharjáši (a tvá žena) z něj budete mít radost.

Tak takto přišel Pán k Zacharjášovi a Alžbětě. Jako ten, kdo přichází do jejich praktických osobních problémů. Pán Bůh se nám tu představuje jako ten, komu nejsou lhostejné naše všední potřeby. Naše potřeby mohou být nejrůznější. Starost o práci, o výdělek, starosti s dětmi a o děti, problémy se zdravím, s bydlením, s učením. Někdy jsme si navykli jakoby takové všední věci života příliš nezatahovat před Boží tvář. Říkáme si možná někdy, že takové věci Pána Boha nezajímají, že Pán Bůh se zajímá toliko o věci duchovní, o stav naší duše, o naši věčnou spásu. To je jistě pravda, že Pán Bůh se zajímá především o náš duchovní život, o naše duchovní hodnoty, ano, o naši spásu. To je jistě u Pána Boha na prvním místě. Ale rozhodně to neznamená, že by mu nezáleželo na našich starostech a záležitostech, jež nazýváme všedními, či světskými. Pán Bůh přichází do duchovních, ale i všedno-praktických oblastí našeho života. Zajímá se o člověka v jeho celistvosti.

- Pán přichází k nám, aby skrze nás přišel k druhým. Již jsme se zmínili o tom, že radost narození syna bude pro Zacharjáše a Alžbětu jejich čistě osobní, čistě soukromou radostí, ale také že z jeho narození se budou radovat mnozí (v. 14b). Pán Bůh požehnal Zacharjášovi a Alžbětě, ale nechce zůstat jen u toho. Pán přichází k těmto manželům také proto, aby skrze ně přišel k mnoha dalším. Jejich syn Jan se má stát prorokem, který bude izraelská národ připravovat na příchod Spasitele, Pána Ježíše. Bude je připravovat tím, že je povede k pokání, k novému životu z Boha. Tak z narození Janova budou mít radost a užitek nejen jeho rodiče, ale i mnozí, kterým tento Jan poslouží ke změně života.

A tak to Pán Bůh rád dělal a dělá, že někomu požehná, aby se ten dotýčný mohl stát požehnáním pro další. Jinými slovy Pán k nám přichází často skrze druhé lidi, druhé křesťany. Mnohdy se tak nesetkáváme s Kristem přímo (to jistě také ve svých modlitbách), ale setkáváme se s ním ve službě, pomoci, slově i skutku druhých. Tak také takto k nám Pán přichází – skrze druhé lidi. A samozřejmě to má platit i naopak, že my máme nést Krista k druhým, aby se s ním mohli setkat – jak v misijní, tak i pastorační a diakonské službě.

Je to výzva i pro náš sbor, abychom požehnáni, se kterým k nám Pán přichází u sebe nezadili, ale sloužili druhým. Vně i uvnitř sboru.

- Pán přichází, aby vychovával. Možná vás na tom Zacharjášově příběhu zaujala jedna jakoby nesrovnalost. O Zacharjášovi čteme, že byli se svou ženou: „*spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech Hospodinových příkazů a ustanovení*“ (v. 6). Tu nám vyvstává obraz duchovně vyzrálých, stabilních a silných osobností. Kdo bychom si o sobě troufli povědět, že žijeme bezúhonně podle všech přikázání Páně. Obdivujeme tu jejich oddanost Pánu Bohu. A přece vidíme, že dokonce i Zacharjáš, tedy ten bezúhonný a spravedlivý před Bohem, v určité chvíli ve své víře selhává. Anděl mu to říká otevřeně: „*neuvěřils mým slovům*“ (v. 20). Zacharjáš byl kněz, vůdce a příklad lidu, celý život zřejmě žijící v bázni Boží, a přece selhává. Zakolísá.

Tak nejen svými bolestmi neplodnosti, ale i svým selháním se nám postava bezúhonného Zacharjáše stává bližší. To že je bohobojný neznamená, že je dokonalý. A tak se v něm možná poznáváme i v této věci. Možná také my známe chvíle krizí, kdy naše víra kolísá, kdy pochybujeme.

A jak Pán přichází do Zacharjášových pochyb? Na první pohled nám přijde, že příliš tvrdě. Zacharjáš je učiněn němým do té doby, než se Boží zaslíbení naplní a jeho žena porodí syna. Ano, byl v tom prvek Božího napomenutí. Ale ne bezúčelného. Pán přišel do Zacharjášových pochyb tak, aby ho vychovával k nové víře. Dal mu projít krizí víry, umocněnou ještě tím, že mu vzal hlas, ale Janovi to nakonec pomohlo k nové víře. Když konečně po Janově narození mohl Zacharjáš opět mluvit, čteme o něm, že „*chválil Boha*“ (v. 64).

Jako křesťané můžeme i my někdy procházet obdobími krizí a tříbení naší víry. A možná jsme někdy ve své víře i selhali, neobstáli. V příběhu Zacharjášově však vidíme povzbuzení, že Pán přichází i do našich krizí a pochyb. Povzbuzuje či napomíná nás (tak jak to zrovna potřebujeme), a to vše ta jedním jediným účelem, aby nám pomohl k obnově víry, k novému uchopení se Pána Boha za ruku. Tak přišel Pán i k Janovi. Byť tam byl ten prvek napomenutí, sledoval i při něm Pán Bůh především pomoc, aby ho nakonec pozvedl k nové důvěře a chvále Boží.

Proto i my, pokud okoušíme tříbení, možná i krize víry, jsme povzbuzováni – i do takových chvil přichází Pán, aby nám pomohl k obnově víry.

Závěr

Advent – Pán přichází. Zejména k naší spáse, k odpuštění našich vin.

Ale na příběhu Zacharjášově jsme si ukázali na to přicházení Páně v ještě širších souvislostech – Pán přichází také do našich osobních problémů, Pán přichází k nám, aby skrze nás přišel k druhým, Pán přichází k naší výchově a obnově víry. Díky jemu za to. Kéž prožijeme dobu adventu v nové důvěře, že takto Pán přichází i k nám.

AMEN